

OBČASNÍK
Reedukačného centra KOŠICE

Bankováčik

Ročník XXIII

Číslo 2

november 2023

A ideme ďalej

Týždne od začiatku školského roka zbehli ako voda, nenápadne k nám prišiel december a čas na druhé číslo Bankováčika. V októbri a novembri sa konalo niekoľko súťaží Bankovacej ligy (môžete si prečítať krátku správu o jednej z nich). Učni prvého ročníka boli prijatí do cechu záhradníckeho a na predajnej výstave smútočnej väzby aj svoju šikovnosť ukázali (ak chcete vedieť viac, pýtajte sa ich). Tiež bola na Bankove veľmi dôležitá návšteva, ktorá priniesla viaceré zmeny do vášho/nášho života.

Takže toľko k tomu, o čom sa v časopise nedozviete (alebo možno až niekedy nabadúce).

Jeho obsah svojimi príspevkami naplnili hlavne deti, ktoré medzi nás zavítali (niektoré sa fakt rozpísali), aj tie, ktoré sa s nami rozlúčili. Nájdete články o udalostiach v škole, o živote štvrtej a piatej skupiny a jesenných prázdninách dievčat prvej skupiny. V októbri sme si na celoústavnej komunite v programe učňov pripomenuli múdrosť vrások a šedivých vlasov našich starých rodičov, v novembri sa dva týždne študenti učili na praxi, ako to chodí v praxi.

V decembri nás čakajú najkrajšie sviatky roka ...

Prežite Vianoce s najmilovanejšími, najlepšie, ako sa dá.

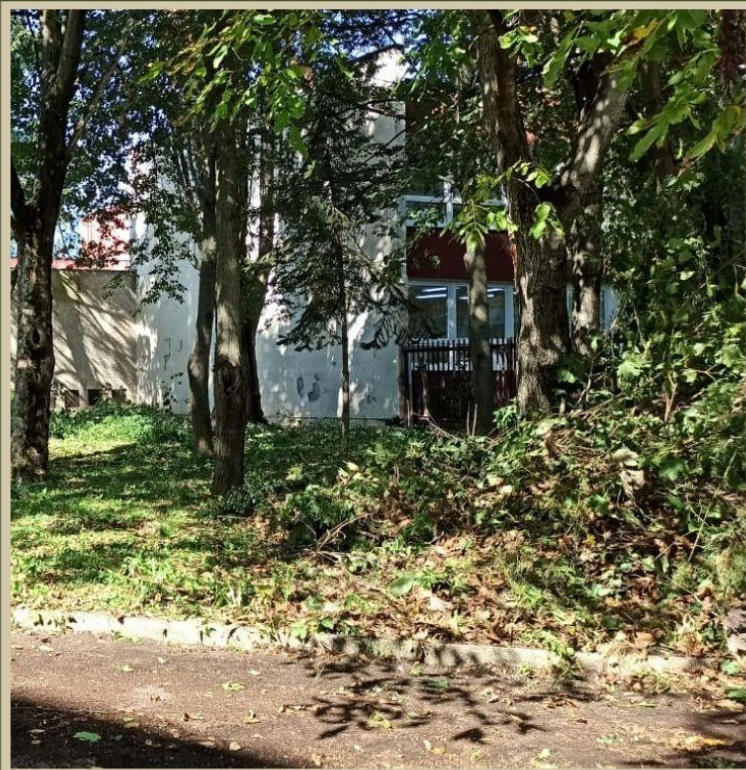
Pod stromček bohatú nádielku toho dajte, čo vo svojom máte.

-jš-

BEZ PRÁCE NIE SÚ KOLÁČE ... kofola ani náradie

Aj keď sme pracovali iba dva dni, bolo neuveriteľné, koľko sa nám toho podarilo urobiť. Každý pracoval s veľkým nasadením, aby sme ukázali, čo dokážeme keď chceme. Prácu nám trochu skomplikovala nefunkčná reťazová píla a tak sme všetko museli rezať ručne.

Zamestnanci úradu k nám boli veľmi milí, kúpili nám sladkosti aj kofolu. Po dokončení prác k nám prišiel riaditeľ úradu a prisľúbil pomoc pri nákupe nového náradia, ako odmenu za prácu.

Spoločná akcia v meste bola super, lebo sme nemuseli sedieť v triede alebo pracovať len v areáli zariadenia.

Chceme sa poďakovať za možnosť aj takto tráviť deň v škole a radi by sme uvítali podobné akcie.

Peter

Dňa 27. a 28. septembra sme sa my, žiaci odborného učilišťa, spolu s pani majsterkou a pánom B. zapojili do revitalizácie dvora na Regionálnom úrade školskej správy v Košiciach.

Vedenie úradu nás poprosilo o pomoc, aby sme im pomohli upraviť zarastený a zanedbaný dvor, na ktorom by chceli zamestnanci a návštevy parkovať či odychovať.

Po príchode do areálu sme si najprv prešli dvor a dohodli sa, kde kto začne a akým smerom budeme postupovať. Pripravili sme si náradie a pustili sa do orezávania a vyrezávania stromov, vysekávania kríkov, kosenia dvora, zastrihávania živého plota a pod.

Prišiel som, videl som, ĎAKUJEM, odchádzam...

Za ten rok a dva mesiace som tu zažil veľa pekného. A zato by som sa vám rád poďakoval.

Ďakujem pani riaditeľke za to, že to tu riadi.

Pánovi zástupcovi, že ma stále, keď som bol nervózny, dokázal ukládať.

Pani majsterke za to, čo všetko ma naučila. Mám vás veľmi rád, pani majsterka.

Pánovi B. a pánovi M. za ich trpezlivosť na hodinách.

Takisto chcem poďakovať pani sociálnej, pani psychologičke a pani zdravotnej za ich starostlivosť.

Ďakujem aj pánovi P., pani E., pani I. a pani V. do kuchyne. Držali ma tu celý čas pri živote. Varíte nám výborne, ďakujem.

Pánovi D. a pani M. ďakujem za to, že pre mňa robili všetko, čo mohli.

Ďakujem pani M. a pánovi R., že som s nimi mohol tráviť čas.

Pánovi J. ďakujem za to, že na mňa bol stále taký dobrý a prajem mu, nech sa čím skôr uzdraví.

Chlapcom v našej skupine chcem odkázať, že ich mám rád, aby sa dobre držali, aby počúvali a aby sa im darilo.

A všetkým ľuďom na Bankove chcem popriať iba to najlepšie v ich ďalšom živote.

Mišo

Ked' sa z dvojkára stane päťkár

Minulý školský rok som bol v druhej výchovnej skupine. Tento školský rok ma preložili do päťky. Myslím si, že viac sa mi darilo na dvojke. Ked' som sa dozvedel, že budem v inej skupine, bolo mi smutno za pani D. a pánom T. Zvykol som si na nich. Samozrejme, musím to nejako zvládnuť aj v tejto skupine. V päťke sa mi tiež darí, možno trochu menej ako na dvojke. Musím povedať, že aj päťka skupina je tiež celkom dobrá. Pani P. a pani Š. sú na mňa dobré, mám ich rád, no najviac pani P., pretože s nami hrá pingpong a kupuje nám sladkosti. Tiež som rád, že ma pani P. vždy rozosmeje, keď mi je smutno alebo mám zlú náladu. Aj skupina je dobrá, mám tam kamarátov, najmä Dušana a Kevina. Som rád, že sa mi (zatiaľ) darí, mám dobré správanie a snažím sa poslúchať nielen vychovávateľov, ale aj učiteľov. Trošku som na seba nahneváný, že som sa počas letných prázdnin potetoval a rodičom som to nepovedal. Dozvedeli sa o tom až vtedy, keď mi prišli na návštevu. Už to nezmením, veď každý robí chyby. Som veľmi rád, že mi rodičia aj napriek všetkému volajú a zaujímajú sa o mňa.

Braňo

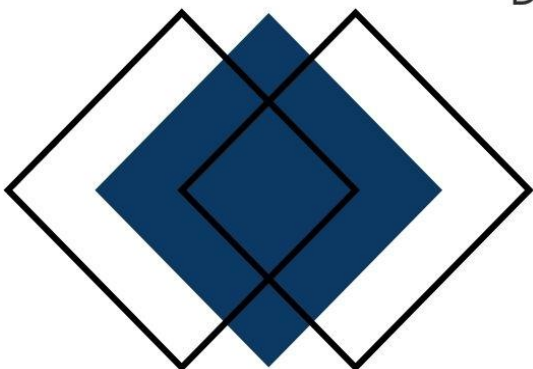
motivácia

Cez prázdniny som sa snažil správať čo najlepšie, pomáhal som mame, chodil som po vodu, po drevo, jednoducho som sa snažil byť čo najlepší.

Hneď od príchodu do RC (po prázdninách) som sa rozhodol, že sa budem správať čo najlepšie, pretože mi veľmi záleží na hodnotení, aby som mohol nosiť vlastné veci alebo aby som si mohol niečo kúpiť z vreckového. Samozrejme, najväčšou motiváciou je, že chcem chodiť domov na všetky prázdniny. Tiež by som si pral navštíviť sestrine deti, ktoré sú momentálne na Červenom brehu.

Myslím si, že oproti minulému roku som sa zlepšil nielen v čítaní a písaní, ale aj v správaní.

Dávid

Rodičia našich rodičov a my - deti ich detí

Na októbrovej komunite sme si pripomenuli ľudí, ktorí sú na svete už dlhšie. Majú viac životných skúseností a často pre nás bývajú druhou, treťou mamou, alebo štvrtým až piatym otcom.

Získavame od nich mnoho užitočných rád. Učíme sa veci potrebné aj menej potrebné, zaujímavé, známe i také, ktoré nám nik iný nepovie. Rozmaznávajú nás, vodia na tajné miesta, ktoré poznajú iba oni, často sú našimi dobrými kamarátmi, ošetrovateľmi, kapitánmi i veliteľmi.

Sme im vd'ační. Aj keď niektorí z nich už žiaľ nie sú medzi nami, milé spomienky na nich si nosíme stále v srdci.

Od našich starkých sme dostali veľa. Lásku. Skúsenosti. Rady. No už nie sme také malé deti, aby sme nevedeli, že je čas vracať im všetko požičané. Našou pomocou i podporou v ich ťažkých chvíľach.

Chlapci z učňovky o svojich starkých povedali ...

Môj dedko sa volá Jožo. Často som spolu s ním a babkou Vierkou chodil na prechádzky do lesa. No teraz má cukrovku a ja chodím s ním k doktorom.

Môj dedko sa volal Marián. Kým žil, tak sme často chodili do lesa hubárčiť. Naučil ma poznávať, ktoré sú jedlé huby a ktoré nie.

Spolu s dedom Peťom som chodil po fuškách. Učil ma, ako sa muruje. Pracovali sme spolu na viacerých stavbách.

Kým žil, tak ma dedo Jozef učil lyžovať. Boli sme spolu i v Tatrách a vozili sa na lanovke.

S babkou Erikou sa chodím každé leto kúpať. Často sme na Zemplínskej Šírave a toto leto sme boli i v Maďarsku.

Moja babka Naša pečie výborné buchty. Často ich chodím k nej vyjedať.

Často som bol so svojim strýkom Karolom. Spolu sme opravovali bicykle.

Modlitba za starkú

M. Rúfus

**Matička Božia,
ty deťom dvakrát milá!
Počúvaj, čo ti teraz rozpoviem.
Nechaj nám starkú, aby mi dlho žila.
Starká má pre mňa času, koľko chcem,
starká je vľúdna, má Boží pokoj v duši.
Starká sa o nás s nikým nedelí,
má času ľúbiť nás a nič ju nevyruší.
Pri nej má týždeň sedem nedelí.**

V dňoch 16.-27.10. sme sa my, študentky Prešovskej univerzity v Prešove, zúčastnili súvislej praxe v RC v Košiciach. Po prvotnom zoznámení s deťmi sme pretavili svoje nápady v súlade s výchovným plánom do formy zaujímavých aktivít, ktoré zahŕňali diskusie, športové aktivity, tvorbu výrobkov či aktivity spojené s rómskou kultúrou. Potešilo nás, že deti s nami ochotne spolupracovali, až na malé výnimky. Snáď sme im spríjemnili ich pobyt. Zároveň sme sa zúčastnili aj celoústavnej komunity a niektoré z nás sme sa stali aj súčasťou programu 3. a 6. výchovnej skupiny. Počas nej chlapci recitovali básne a hovorili svoje skúsenosti so starými rodičmi, čo ich naučili. Na záver zaspievali aj pieseň „Ja si vás chcem vážiť“, ktorú sme s nimi nacvičovali a spievali aj my. Pre nás bola táto prax novou skúsenosťou, ktorú hodnotíme veľmi pozitívne. Snáď naše kroky aj v budúcnosti pôjdu týmto smerom a budeme vychovávateľkami, pre ktoré to nebude len práca, ale aj poslanie.

Študentky
PU v Prešove

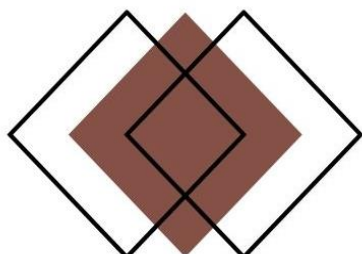
V živote to už tak chodí ...

... niečo začína a naopak, niečo končí. Prišiel čas a ja sa s vami musím rozlúčiť. Chcem sa vám všetkým poďakovať a ospravedlniť sa, ak som bol k vám niekedy nepríjemný. Z Bankova odchádzam so zmiešanými pocitmi. Viem, že ma čaká tvrdá realita, kedy sa budem musieť postarať sám o seba. Na Bankov budem vždy spomínať len v dobrom.

Ďakujem za vašu starostlivosť a lásku, ktorú ste mi dali. Neviem, či som dostatočne pripravený na život, ale budem sa snažiť vás nesklamať. Možno, že si trošku v tichosti aj poplačem, ale verte mi, že budem bojovať.

Ďakujem vám za všetko a prajem všetko dobré.

Patrik

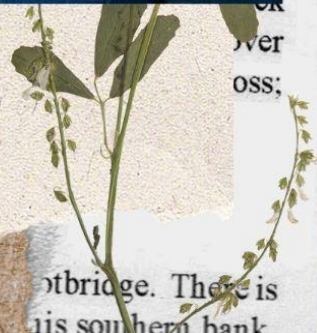
Pravá láska prežije, moje ÁNO nezmyje

Ked' sa zamiluješ,
ten pocit potrebuješ,
Ak je to tá
pravá láska,
z nej sa nevyzuješ.
Rozmýšľaš nad tým,
či ju fakt miluješ,
moja odpoveď znie
áno!

Ak máš s tým problém,
tak dovi, kámo.
Chcem sa vedľa nej
budiť každé ráno,
pred oltárom jej dať
svoje áno.
Verím, že nebudem
musieť v živote
nosiť masku
a zažijem pravú lásku.

Róbert

TÝŽDENNÉ HLÁSENIE

Youtube: 7h 15 min.

Edupage: 6h 35 min.

CP - MI: 4h 33 min.

čas strávený s mobilom: 18h 23 min.

Počas jesenných prázdnin, na ktoré som išla domov, som s dedkom a babkou chodila na nákupy, rozprávala sa so sestrou, hrala sa s mačkou a psíkom, doma som upratovala. S celou rodinou sme boli na cintoríne. Veľa času som trávila s mobilom v ruke, pozerala videá, školy, autobusy. Teším sa na ďalšie prázdniny doma.

Liliana

Ked' Filip nemá filipa

Doma som počas prázdnin pomáhala mamke s upratovaním a sestre s bábätkom. Starala som sa oňho. Zvládla som aj návrat, aj keď som bola smutná. Išla som aj za Filipom, aby sa so mnou vrátil, ale on povedal, že sa nechce vrátiť. Aj som mu dohovárala, že bude ľutovať, keď sa nevráti, ale nadarmo. Teraz má trest a aj tak je tu. Veľmi ho ľutujem, viem, ako sa cíti. Ja ho mám veľmi rada, ale on niekedy do mňa provokuje a hnevá sa na mňa, aj keď neviem prečo. Dúfam, že to už bude ináč.

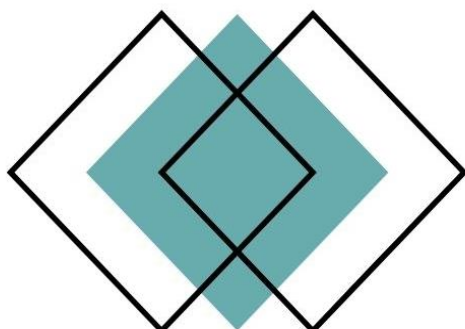
Laura

Viem, čo neviem

Cez prázdniny som bola doma a bolo mi tam dobre. Tešila som sa nielen z toho, že som mohla byť so starými rodičmi, ale aj z návratu späť na Bankov. Viem, že sa tu naučím všetko, čo neviem.

Nela

Bolo ako nebude

Keď som išla na prázdniny, najviac som sa tešila na mamu a svojich súrodencov, že ich znova uvidím. Doma som pomáhala mame s varením, hrala sa s bratovou dcérou. Niekedy som išla vonku s kamošmi, robili sme srandy celú noc, bolo nám dobre. Boli sme na cintoríne, babke a ockovi sme zapálili sviečky.

Na Bankov som prísť nechcela, priviedla ma pani sociálna. Prišla po mňa ráno. Cítila som sa zle, bola som strašne smutná. Viem, že cez Vianoce nikoho z rodiny neuvidím, ale vydržím to kvôli svojej rodine, aj keď mi budú strašne chýbať.

Daniela

Vianoce za rohom

Myslela som si, že domov na prázdniny nepôjdem, ale v hodine dvanástej som dostala súhlas. Prišiel po mňa brat so ženou. Doma ma čakal mladší brat a bratova dcéra, na ktorú som sa veľmi tešila. Doma som pomáhala s upratovaním, s bratom sme dávali do poriadku záhradu, so švagrinou som varila.

Na Bankov som sa vôbec nechcela vrátiť, ale bála som sa, že nepôjdem na vianočné prázdniny, tak som sa vrátila. V deň odchodu som bola šialene smutná. Keď sme spolu s Kevinom odchádzali, švagriná plakala a povedala nám, aby sme to vydržali, veď ďalšie prázdniny sú „za rohom“.

Od vašej Vinušky

Imrich, rozprávaj

Môj najkrajší zážitok bol, keď sme boli s pani Renátkou a pani Martinkou na spoločnej grilovačke. Páčilo sa mi hlavne to, že tam boli s nami dievčatá.

Teraz sme už naozaj taká väčšia skupina, vieme si zahrať rôzne spoločenské hry, pingpong alebo aj rôzne loptové hry, lebo nás už nie je málo.

Máme za sebou prvé úspechy v športe. Konečne sme si aj vyskúšali, aké je to stáť v kuchyni a niečo si uvariť. Pripravili sme si chutné palacinky s džemom, puding s piškótami. A čo bol naozaj ďalší zážitok, bolo to, ako sme brúsili a opravovali starý nábytok a následne ho farbami obnovili. Ďalšia vec, ktorá ma potešila a zabavila, bola príprava programu na komunitu, ktorá sa niesla v téme "kde som bol, kde som a kde budem". Pekné bolo to, ako sa každý z nás úprimne priznal k svojmu starému spôsobu fungovania, žitia ... nehanbili sme sa o tom rozprávať. Naozaj sme sa pozreli aj na to, čo sa nám podarilo počas nášho pobytu na Bankove už zmeniť, ale zároveň čo by sme chceli zmeniť, ak odtiaľ odídeme. Záver programu sme obohatili hudobným vystúpením spojeným s rytmikou.

Na skupine sa veľa rozprávame, zdieľame vzájomné príbehy, skúsenosti, počúvame jeden druhého.

Nie je to stále úplne ideálne, sem tam sa aj poškriepime.

Imro

Štvorka

kráti si žije, chvíle

TO SME PROSTE MY

Nové tváre BANKOVA

Všade dobre, ale doma najlepšie

Volám sa Viktória, mám 14 rokov. Prišla som z psychiatrie v Michalovciach. Žijem na dedine blízko okresného mesta. Som v ôsmom ročníku. Na Bankov som prišla kvôli tomu, že som nechodila do školy a ukradla som peniaze. Som tu necelé tri týždne a dosť rýchlo som si zvykla. Nevie, ako to je, ale nie je tu nič, na čo by sa nedalo zvyknúť. Cítim sa tu dobre, až na to, že doma je predsa len najlepšie. Myslela som si, že to tu bude ťažké. Je to náročné, ale nie nezvládnuteľné. Už aj počiatočný smútok pominul. Zvládla som aj jesenné prázdniny sama bez ďalších dievčat, lebo všetky odišli domov.

Kiežby hudba bola moja jediná droga

Volám sa Marek, mám 14 rokov, bývam s dedom, lebo mama nevidí. On sa o mňa stará a má ma rád. Ale bol som už aj v decáku v Prešove, lebo som nechodil do školy. Bol som tam dva roky. Mám rád ľudí, rád sa zhováram, spievam, počúvam hudbu, rád cvičím a rád hrám futbal s kamarátmi. Rád chodím na výlety, lebo mám rád prírodu. Nemám rád, keď mi niekto klame. Som závislý na telefóne. V ústave som preto, lebo som bral drogy a nechodil do školy. Aj som sa zvykol biť, ale teraz by som to už nerobil. Na Bankove je mi dobre, som tu týždeň. Keď som tu prišiel, tak som si myslel, že tu bude zle, ale opak je pravdou. Keď budem rešpektovať pravidlá, všetko bude okej.

Nieko sa správa podľa počasia, ja podľa nálady

Volám sa Jozef, mám 11 rokov. Som štvrták, mal by som byť šiestak, ale dvakrát som opakoval tretí ročník. Prišiel som z mesta v Žilinskom kraji. Rodičov mám v base, žijem u babky. Kým bola mama doma, chodievali sme na výlety. Už som bol aj v CDR v Liptovskom Mikuláši. Na Bankove som pre bitky, krádeže, fajčenie, nerešpektovanie autorít, záškoľáctvo, úteky z domu (utekal som zrána do skateparku v Ružomberku) a pre drogy – predával som marihuanu a pervitín. Doma som nepočúval rodičov, ale kamarátov. Rodičia mi chceli dobre a ja som to ignoroval.

Zo športov mám rád box. Rád repujem a vymýšľam texty. Od malička hrám na varhany. Skáčem na freestyle kolobežke v skateparku, chodil som aj na súťaže. Rád kreslím grafity a umelecké tvorby, mám rád výtvarnú. Som tu týždeň a pol, správam sa podľa nálady.

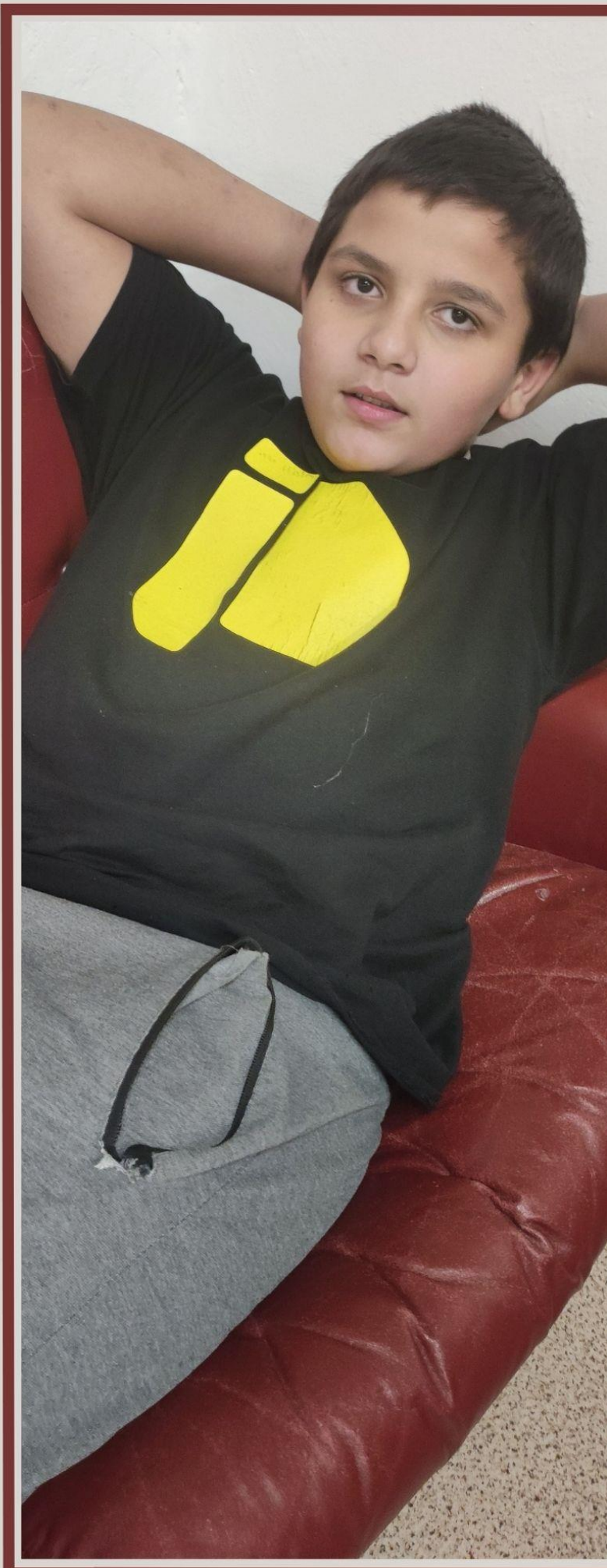
Naladím sa podľa nálady, nenechajte sa rozladiť

Keď sa z utekáča stane taxikár, má to svoj zmysel

Volám sa Alex, som siedmak, mám 13 rokov, pochádzam z krajského mesta na východe Slovenska. Dva – tri roky som bol s bratom v detskom domove v Prešove. Bolo tam fajn, ale ja som vystrájal, bil sa a kradol. Na druhej strane som aj pomáhal a mal rešpekt voči druhým. V detskom domove som mohol chodiť na vychádzky, chodili sme na výlety, napríklad na Kapušanský hrad, Spišský hrad, k rieke Bodva a k Toryse. Boli tam dobrí vychovávateľia. Bol som v decáku aj vo Svidníku. Piati súrodenci sme tam boli 5 rokov a bolo všetko fajn. Chodili sme na kúpalisko, na túry a tábory. Na jednom sme boli dva mesiace. Bol tam bazén, bicykle, kolobežky a stanovačka.

Na Bankove som preto, lebo som kradol, záškoláčil a utekal. Nepáči sa mi tu, že nemôžeme nosiť svoje veci, ale našiel som si tu kamarátov. Chodím tu do školy a správam sa dobre aj zle. Páči sa mi, že tu daktorí máme k sebe rešpekt. Chcel by som sa vrátiť domov, ale musím mať dobré správanie.

Mám rád futbal, basketbal, pingpong. Baví ma karate a vymýšľanie textov. Keď budem veľký, chcem byť taxikárom.

Stále utekám, ale atlétka nie som KTO SOM?

Volám sa Vanesa, mám 13 rokov, som šiestačka, ani raz som neprepadla. Mám troch mladších súrodencov, bývam s rodičmi, obidvaja pracujú. Pochádzam z malého mesta neďaleko Rožňavy.

Doma som pomáhala, čo mama povedala, to som urobila, nefajčila som ani nepila, ale aj som sa nepekne správala. Kamarátky ma nahovorili na záškoláctvo aj úteky z domu. Keď som aj niekoľko dní domov neprišla, mama sa o mňa bála a dala ma hľadať políciou. Policajti ma doviedli domov a po čase ma sociálka odviedla do CDR v Nižnej Kamenici. Odtiaľ som tiež utekala a tak som tu.

Bola som hlúpa, že som počúvala na kamarátky a nie na mamu. Všetko je moje vina. Keď sa o šesť mesiacov vrátim domov, budem počúvať na mamu, kamarátky ma už nezaujímajú. Tu by som sa chcela zdokonaľiť v slovenčine. Dievčatá sa ku mne správajú pekne, vychovávateľky sú milé. Nad budúcnosťou ešte nerozmýšľam.

Bankovácka liga pokračuje

**Dôležité nie je
vyhrať, ale...
behať ako splašený**

Volejbalový turnaj sa konal 4. novembra. Hoci bola zima, slniečko svietilo a bolo bezvetrie - takmer ideálne podmienky na volejbal. Hralo sa na dve siete, na dva sety do 25 bodov, tretí set do 15 bodov. Zúčastnili sa úplne všetci.

My sme hrali prvý zápas s učňami a skoro sme aj vyhrali. Po prvých dvoch setoch bola remíza, v treťom učni vymýšľali, že lopta bola v aute, hoci bola na čiare a keď bola nová lopta, my sme ju pokazili. Prehrali sme o jeden jediný bod. Ale nevadí, veď nemusíme stále vyhrávať, dôležité je, že si môžeme zahrať. S dvojkármí a dievčatami sme vyhrali 2:0, so štvorkármí 2:1.

Najviac sa mi páčilo, že nikto to nevzdal a každý hral najlepšie ako vedel. Mišo behal po ihrisku ako splašený, bral lopty za všetkých a všetko aj vychytal. Jeho zásluhou učni vyhrali celý turnaj. Som rád, že sme si mohli zahrať medzi sebou a že sme mali dobrých rozhodcov - pána D. a pani Š.

Dušan

3+1 praktikant

V strede novembra medzi nás zavítali tri študentky a konečne aj nejaký chalan z Prešovskej univerzity. Dva týždne s nimi "pretiekli" ako voda v rieke a nastal čas rozlúčky. A nám prišlo ľúto. Ani nevieme prečo, veď oni boli "cudzí" a my sa pred cudzími hanbíme. Aj pred nimi sme hneď neboli odvážne smelí, ale postupne sa "ľady pohli", my sme sa s nimi a oni s nami skamošili. A všetko sa rozbehlo. Pripravili si pre nás super aktivity, hrali aj športovali s nami, plagát sme spoločne vytvorili, vtáčie búdky zhotovili aj pekne ich ozdobili. My, chlapci, sme sa vždy snažili splniť všetko, čo nám povedali. Veľa sa s nami rozprávali a srandovali. Boli to zatiaľ najlepší praktikanti, akých sme kedy mali.

Aj študentom sa prax pozdávala. U chlapcov sa im páčilo, že radi športujú, že sa medzi sebou rešpektujú a nové veci neodmietajú. Síce naše RC-éčko nemá telocvičňu, iba miestnosť, ktorú tak voláme, podľa študentov sa aj pochváliť čím máme – fungujúce režimové prvky, vzťah vychovávateľov a detí, prístup RC k praktikantom. A predstavte si, že všetky tri aj štvrtý študent sa zhodli v tom, že by im nevadilo u nás pracovať! Hoci prišli na prax s tým, že si nejakú tie dva týždne odtrpia, od prvého momentu ich práca s našimi chlapcami bavila. Bola to pre nich najlepšia a najzaujímavejšia prax, akú doteraz zažili - každý deň bol pre nich niečím novým, prekvapivým, veľmi si to s nami užili.

5-kári

Kto mnoho vyberá, odíde naprázdno

7. novembra sme my, ôsmaci a deviataci, išli s pani B. do knižnice. Privítala nás tam veľmi milá pani, ukázala nám knihy. My sme čítali krátke ukážky a hádali názov knižky. Potom sme si pozreli videá o knižkách. Mohli sme si aj vybrať nejaké knihy na čítanie, všetci si vybrali, ale ja nie. Mne sa páčil iba slovensko-anglický slovník, ale pani B. povedala, že ho máme aj na Bankove, tak som si ho nepožičal. Po návšteve knižnice sme sa pešo prešli na Havlíčkovu a odtiaľ autobusom na Bankov. Ďakujem pani B., že nám dôverovala a vzala nás von, aj keď vždy je riziko, že urobíme nejakú hlúposť.

Dušan

MÁME NOVÉ “KAMOŠKY” (knižnicu aj pani knihovníčku)

Návšteva knižnice vždy patrila medzi moje srdcovky, preto po návrate z 2-ročnej dovolenky som neváhala a pokračovala tam, kde som prestala. Kedysi sme chodili do knižnice na Mieri, no zistila som, že nás preložili do knižnice na ul. Boženy Němcovej. Najskôr som bola z tejto zmeny dosť nešťastná, ale teraz som z toho úplne natešená.

Ako prvých som zobrala žiakov 8. a 9. ročníka. Bola som zvedavá, ako sa im tam bude páčiť. Pani knihovníčka zvolila výbornú tému, ktorou strhla pozornosť každého jedného. Po hodine vzišla spontánna diskusia s výberom kníh na čítanie. Bola som prekvapená, koľkí chlapci si knihu vybrali. Pani knihovníčku žiaci milo prekvapili nielen tým, že čítajú knihy a živo diskutujú, ale pochválila ich aj za to, že čítajú veľmi pekne. Bolo príjemné sledovať žiakov, keď sa rozprchli po knižnici a vyberali si knihy a navyše niektorí sa o svojom výbere radili s pani knihovníčkou. Pri odchode nám navrhla, či by práve táto skupina žiakov nemohla chodiť do knižnice raz do mesiaca. Hneď sme si dohodli decembrový termín.

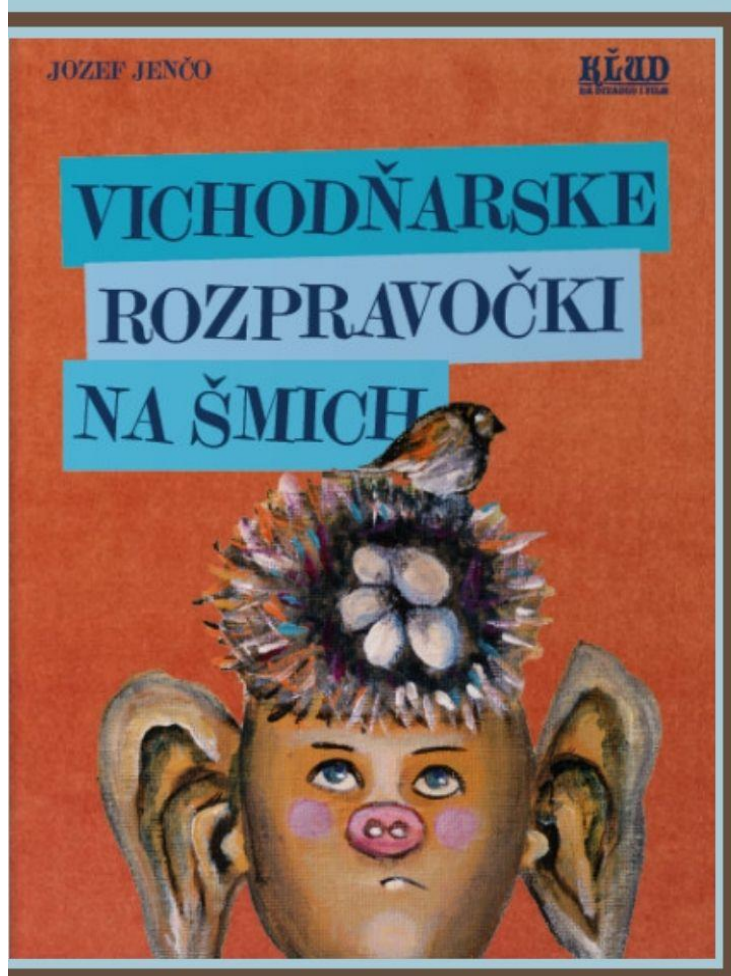
Ďalšou skupinou boli žiaci 4. a 5. ročníka (mrzelo ma, že Alex odmietol túto akciu a nešiel s nami). Pani knihovníčka nás opäť veľmi srdečne pri-

vítala. Pripravila si pre nás knihu od Jožka Jenča - Vichodňarske rozpravočky - bola to hodina plná smiechu a rôznych aktivít. Dvaja žiaci si požičali knihy.

Pani knihovníčka sa pýtala na predchádzajúcu skupinu, ako sa majú a hlavne, či sa im darí čítať knihy. Bolo zaujímavé, že niektorých si pamätala po mene. Dala mi knihu Angličtina pre samoukov, aby som ju odniesla Dušanovi, pretože minule odišiel naprázdno. Chcel si požičať slovník a ja som tvrdila, že slovníky máme na Bankove, ale mýlila som sa. Bola nadšená, že som doniesla už prečítanú knihu a vymenila som ju za ďalšiu.

Dúfam, že toto nadšenie zdieľajú so mnou aj žiaci. Veľmi sa teším na ďalšie stretnutie v knižnici.

-kb-

Snehulienka a sedem remeselníkov

V pätke máme za sebou naozaj mimoriadne produktívne obdobie. Keď sa spojí osem párov šikovných rúk, vyzerá to fakt ako v manufaktúre (veľkej remeselníckej dielni). Najskôr sme vyrábali veľmi pekné srdiečka z látok pestrých farieb. Každý trpezlivo šil, aj keď ihly boli tupé a ťažko sa pretláčali cez látku. Srdiečok bolo nekonečne veľa. Demo to psychicky nezvládol, ale nedal nič znať. Iba tíško trpel a dúfal, že sa pripravený materiál rýchlo minie. Hotovými srdiečkami sme ozdobili drevený vianočný stromček pána B. Kto ho videl, bol nadšený. Nejaké srdiečka sa nám aj zvýšili, tie si môžete kúpiť za symbolickú cenu na vianočnej burze v advente.

Okrem srdiečok sme na burzu pripravili aj vianočné sviečky. Proces to bol náročný a išlo nám o to, aby sme účelne využili staré nepoužiteľné sviečky. Tie sme najskôr pokrájali nadrobno a dali „variť“ – roztápali sme ich v horúcom kúpeli. Keď bol vosk tekutý, zafarбили sme ho voskovkami a navoňali vianočnými arómami. Do sklenených pohárikov sme o dno pripevnili knôty a naliali pripravený vosk. Keď vosk opäť stuhol, mohli sme poháriky ozdobovať kvietkami, srdiečkami, prírodninami, čečinkami, hviezdičkami ... všeličím, čo sa spája s Vianocami. Dali sme si záležať, aby sa páčili nielen nám, ale aj iným radosť urobili.

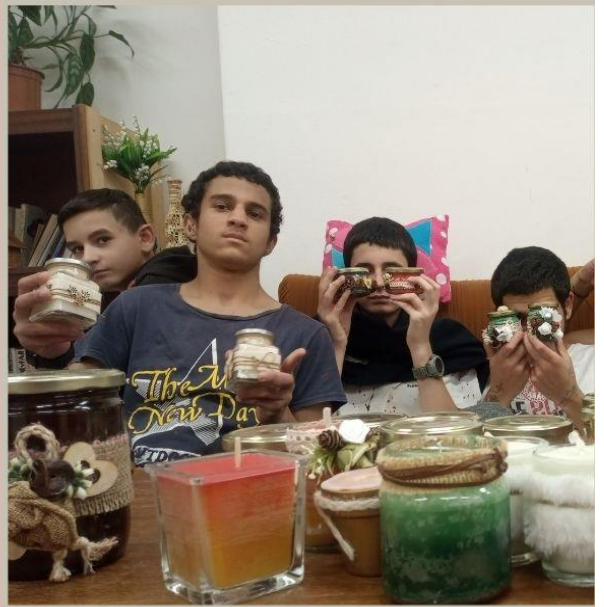
No a napokon sme náš pracovný zápal využili na to, aby sme si aj naše oddelenie skrášlili. Každý chalan si ušil minimálne jeden vankúš sám pre seba a ďalšie 2 – 3 na dekoráciu gauča alebo posteľe (spolu 22 vankúšov). Pani Š. pripravila diely vankúšov z príjemného, mäkučkého a hebkého materiálu, my sme prišivali gombíky, zošivali diely (Dávid sa naučil rovno šiť, lebo mal nakreslenú čiaru), natrhali nadrobno vatelín, vyplnili ním vankúš a zašili poslednú stranu vankúša.

Niekoľko práca bavila, iní ju robili s nervami, ale každý jeden chalan pri práci vytrval a dokončil ju.

Výsledok aj práca chlapcov je obdivuhodná.

5-kári

FOTOGALÉRIA

